

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/32/2018
Identifikačné číslo spisu: 5914207487
Dátum vydania rozhodnutia: 06.12.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5914207487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. L., bývajúceho v Z. R., Ľ. G. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Petrom Harákalym, advokátom v Košiciach, Mlynská 28, proti žalovanému MAKS-D, s. r. o., so sídlom v Novákoch, M. R. Štefánika 1, IČO: 36 332 534, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nižník & Partners, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Žiškova 4E, IČO: 47 244 488, o určenie, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a iné, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3 Cpr 2/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. augusta 2017, sp. zn. 5 CoPr 2/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2016, č. k. 3 Cpr 2/2014-264 zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca domáhal určenia, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi ním a žalovaným zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sa mu stal 20. novembra 2010 počas výkonu práce je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.), návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok III.) a svedkovi C. R. priznal svedočné vo výške 7,10 eur (výrok IV.). Pokiaľ sa žalovaný domáhal prerušenia konania v súdnej veci do skončenia správneho konania vedeného na Sociálnej poisťovni, v ktorom sa riešili nároky žalobcu na náhradu za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a úrazovú rentu v súvislosti s jeho úrazom z 20. novembra 2010, súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodu, že práve tieto konania boli prerušené do času rozhodnutia v prejednávanej veci, pretože sa v nej rieši predbežná otázka, či medzi žalobcom a žalovaným existoval pracovnoprávny vzťah, od vyriešenia ktorej následne závisí postup Sociálnej poisťovne v správnom konaní. Ďalej skúmal, či v zmysle § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej „C.s.p.“) má žalobca na ním žiadanom určení naliehavý právny záujem. Dospel k záveru, že vyriešenie uvedenej otázky má význam pre ustálenie charakteru právneho vzťahu

medzi stranami sporu a je dôležité práve pre spomínané správne konanie. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným nebol založený pracovnoprávny vzťah nakoľko tento nezodpovedal definičným znakom závislej práce v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Konštatoval, že žalobca slobodne prejavil vôľu uzatvoriť obchodnoprávny vzťah so žalovaným, bol podnikateľom na základe živnostenského oprávnenia, za vykonané práce fakturoval žalovanému ako odberateľovi odmenu v postavení dodávateľa, vykonával odvodové povinnosti do sociálnej, resp. zdravotnej poisťovne ako samostatne zárobkovo činná osoba a zároveň podával aj daňové priznanie z dani príjmov fyzických osôb, kde uvádzal príjmy z podnikania. Charakter prác, za ktoré bola fakturovaná odmena bol v súlade s jeho živnostenským oprávnením. Svedkovia, ktorí boli k okolnostiam uzavretia tohto právneho vzťahu vypočutí, svojimi výpoveďami neprispeli k prijatiu záveru o existencii pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal podrobne jednotlivými znakmi závislej práce v zmysle jej definície v Zákonníku práce a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania vo vzťahu k jednotlivým znakom konštatoval ich nenaplnenie, zároveň uvádzal dôvody, pre ktoré skutočnosti označované žalobcom nepovažoval za okolnosti svedčiace vzniku pracovnoprávneho vzťahu medzi ním a žalovaným.

2. Na odvolanie žalobcu (do výrokov I., II. a IV.) Krajský súd v Žiline rozsudkom z 15. augusta 2017 sp. zn. 5 CoPr 2/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1, 2 C.s.p. keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu na zistenie rozhodujúcich skutočností, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré aj náležite a dostatočne odôvodnil. Neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, na ktorej založil svoje odvolacie dôvody, uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na všetky námietky, ktoré boli opätovne uvádzané žalobcom aj v podanom odvolaní, žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé na to, aby inak ako súd prvej inštancie vyhodnotil skutkový stav a právne závery. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Podľa jeho názoru je dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a dôvodné preto, lebo napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ spochybnil správnosť skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý podľa jeho názoru absolútne nesprávne uvažoval, keď mal snahu vychádzať predovšetkým z vôle subjektov pri dojednávaní predmetného právneho vzťahu. Poukázal na kogentné ustanovenie § 1 ods. 3 Zákonníka práce, v zmysle ktorého bolo potrebné skúmať predovšetkým obsah právneho vzťahu, v rámci ktorého vykonával pre žalovaného prácu, ako aj to či táto práca vykazovala znaky závislej práce, potom by bola vôľa zmluvných strán týkajúca sa voľby typu zmluvného vzťahu pri jeho dojednávaní irelevantná. Aj v prípade, ak by mali vôľu založiť obchodnoprávny či iný záväzkový vzťah, v rámci ktorého by vykonával pre žalovaného závislú prácu, išlo by o dohodu, ktorá by bola v rozpore s týmto zákonným ustanovením a z toho dôvodu by bola neplatná. V tomto smere považoval za absolútne právne nepodstatné skutočnosti z ktorých vychádzal súd prvej inštancie a to, že disponoval živnostenským oprávnením, mesačne fakturoval žalovanému odmenu, realizoval odvody na sociálne a zdravotné poistenie ako samostatne zárobkovo činná osoba a podával daňové priznanie ako živnostník. Žalobca ďalej poukázal na jednotlivé znaky závislej práce vyplývajúce z jej definície v Zákonníku práce a namietal závery súdov nižších inštancií, ktorí na základe vykonaného dokazovania konštatovali, že o závislú prácu medzi ním a žalovaným nešlo. Uviedol, že súdy neposudzovali skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania komplexne vo vzájomných súvislostiach, inak by zistili, že medzi ním a žalovaným išlo o vzťah nadriadenosti a podriadenosti ktorý je charakteristický práve pre vzťah pracovnoprávny. Bolo vecou súdov, aby sa zaoberali predovšetkým materiálnym obsahom zmluvného vzťahu, a nie jeho formálnym pomenovaním alebo formálne prejavenu vôľou aký typ zmluvného vzťahu chceli zmluvné strany medzi sebou uzavrieť. Na záver dovolania opätovne zdôraznil účel a zmysel ustanovenia § 1 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý definuje pojem závislej práce, ako aj ustanovenia § 1 ods. 3 Zákonníka práce, ktorý výslovne zakazuje výkon závislej práce v inom než pracovnoprávnom vzťahu. Práve rešpektovanie uvedeného zmyslu a účelu

týchto ustanovení malo byť nosným pilierom rozhodnutia okresného súdu a následne aj krajského súdu v predmetnej veci. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že sa ním zmení rozsudok súdu prvej inštancie a jeho žalobe bude vyhovie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalobcu nie je podľa jeho názoru dôvodné, označil ho za zmätočné a jeho žalobný petit za nevykonateľný. Uviedol, že v ňom absentuje konkrétna právna otázka, teda otázka, ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená a ktorou by sa mal dovolací súd zaoberať. Stotožnil sa s právnymi závermi súdov nižších inštancií, ktoré pri rozhodovaní vo veci samej vychádzali z vôle subjektov pri dojednaní právneho vzťahu medzi nimi, pričom toto posúdenie odôvodnili zásadou individuálnej autonómie a mal za to, že medzi ním a žalobcom bola prejavovaná vôľa uzatvoriť obchodnoprávny vzťah. Pokiaľ žalobca argumentuje, že jeho vôľou bolo uzatvoriť pracovnoprávny vzťah, chýba tu zmluvné dojednanie ako aj samotná vôľa zmluvných strán, nakoľko z jeho strany nikdy nedošlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy so žalobcom a žalobca sa počas existencie ich právneho vzťahu jej uzatvorenia nedožadoval. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

9. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p., vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

10. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom

prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. Právnou úpravou dovolania v C.s.p. sa sleduje nielen náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“). Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

12. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

14. Dovolateľ namietal správnosť záverov súdov nižších inštancií týkajúcich sa posúdenia aký charakter mal záväzkový vzťah medzi stranami sporu, na základe ktorého vykonával pre žalovaného dohodnutý druh činností. Tvrdil, že vychádzali z nesprávneho právneho záveru, keď za základ pre svoje rozhodnutie zobrali posúdenie vôle strán sporu pri uzatvorení tohto záväzkového vzťahu, pretože vychádzali zo zásady individuálnej autonómie, ako základnej zásady súkromného práva. Namietal, že uvedená zásada nie je absolútna a jej uplatňovanie závisí od jednotlivých odvetví práva, v ktorých sa aplikuje. Zmluvná autonómia nesmie byť v rozpore s kogentnými normami, ktoré určité konanie výslovne zakazujú. V súdnej veci, podľa dovolateľa súdy nižších stupňov neprihliadali na kogentný charakter ustanovenia § 1 ods. 3 Zákonníka práce, ktorý obmedzuje úplnú zmluvnú voľnosť subjektov súkromného práva a určuje, že závislá práca môže byť vykonávaná výlučne v pracovnom pomere. Práve na uvedené ustanovenie súdy nižších stupňov neprihliadli, a preto nesprávne stanovili primárne východisko svojho právneho posúdenia na hodnotení vôle zmluvných strán v momente uzatvárania ich právneho vzťahu. Namietal, že súdy dostatočne neskúmali, čo bolo obsahom záväzkového vzťahu, v rámci ktorého vykonával pre žalovaného prácu, či táto práca mala charakter závislej práce. Nesprávne hodnotili vykonané dôkazy, neprihliadali na ich vzájomné súvislosti a dospeli tak k nesprávne stanovenej záveru, že nevykonával pre žalovaného prácu v pracovnom pomere. Z takého obsahu dovolacieho prejavu žalobcu (§ 124 C.s.p.) dovolací súd dospel k záveru, že žalobca vyčítal súdom nižších inštancií nedostatky vykonaného dokazovania, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a tým nesprávne právne posúdenie veci.

15. Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a

na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

16. V danom prípade dovolateľ namieta, že vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že obsahom právneho vzťahu, ktorý bol predmetom posudzovania súdov bolo vykonávanie závislej práce, preto naň mali sudy aplikovať ustanovenie § 1 ods. 3 Zákonníka práce a konštatovať, že ide o pracovnoprávny vzťah a v tom prípade je vôľa subjektov pri jeho vzniku nepodstatná. Z obsahu spisu vyplýva, že sudy nižších inštancií zistený skutkový stav hodnotili aj z hľadiska uvedeného ustanovenia Zákonníka práce a konštatovali, že tento nedáva podklad pre právny záver, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným mal charakter závislej práce. Podrobne sa zaoberali jednotlivými znakmi závislej práce a rozoberali, či tieto atribúty naplňal aj vzťah medzi sporovými stranami. Dovolateľ v dovolaní s týmito závermi polemizuje, nespochybňuje výklad zákonných znakov závislej práce súdmi nižších inštancií, dokonca ich vykladá zhodne s týmito súdmi, na rozdiel od nich však tvrdí, že vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že uvedené znaky závislej práce spĺňal aj záväzkový vzťah medzi ním a žalovaným, z ktorého dôvodu ho nebolo možné považovať za obchodnoprávny. I keď od tohto záveru súdov bolo závislé vyriešenie právnej otázky, či medzi stranami sporu vznikol pracovný pomer, nič to nemení na tom, že v dovolaní nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a § 432 ods. 2 C.s.p.

17. Dovolací súd posudzujúci dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p., čl. 11 C.s.p.) dospel k záveru, že aj keď dovolateľ konkrétne neoznačil ako dovolací dôvod existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 C.s.p. (ktoré v dovolaní nie je ani spomenuté), argumentácia a formulácia v ňom uvedených dovolacích dôvodov dávajú možnosť konštatovať, že dovolateľ namieta okrem právnych záverov najmä správnosť procesného postupu odvolacieho súdu, čo môže byť po splnení ďalších zákonných predpokladov dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

18. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne, čo malo za následok, nesprávne právne posúdenie veci založené na nesprávnom zistení skutkového stavu. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97).

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.